

Arrest

nr. 167 055 van 2 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2008 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 23 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 34 523 van 23 november 2009 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 20 november 2009 dient tweede verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 95 043 van 14 januari 2013 de beslissing vernietigt. Op 26 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 5 maart 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 95 044 van 14 januari 2013 de beslissing vernietigt. Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 20 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2012 werd ingediend en op 08.02.2013 werd aangevuld door :

*R, S. (R.R. ...)
geboren te Presevo op (...)1978*

*en echtgenote:
R., K. (R.R. ...)
geboren te Miratovac op (...)1982*

*wettelijke vertegenwoordigers van:
R., A., geboren op (...)2006
R., R., geboren op (...)2007
R., J., geboren op (...)2009*

*Allen van nationaliteit: Servië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat mijnheer R. sinds oktober 2008 en mevrouw sinds december 2008 in België verblijven, Nederlands leren en ter staving certificaten en deelcertificaten, inschrijvingsbewijzen en een verklaring van een leerkracht NT2 voorleggen, dat de kinderen Nederlands spreken, dat betrokkenen een attest van inburgering voorleggen, sociale relaties opgebouwd hebben en ter staving getuigenverklaringen voorleggen en dat zij werkbereid zouden zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen halen aan dat hun jongste kind J. zelfs in België geboren is en dat hieruit ontegensprekelijk een duurzame band met België vloeit. Verzoekers tonen echter niet aan waarom het feit dat hun jongste kind in België geboren is hen zou verhinderen (tijdelijk) terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. De band van het kind met België kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat in eerste instantie hun asielaanvraag en in tweede instantie hun medische regularisatieaanvraag zou afgewezen worden waardoor zij België zouden moeten verlaten samen met hun kinderen en dus ook het in België geboren kind.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, omdat de kinderen hier naar school gaan. maar zij tonen niet aan dat de belangen van de kinderen zouden geschonden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zoals hierboven reeds werd aangegeven hebben verzoekers niet aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Mijnheer R. diende een asielaanvraag in op 13.10.2008 en mevrouw R. op 23.12.2008. Deze aanvragen werden voor beiden afgesloten op 27.11.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de langste procedure - namelijk 1 jaar en ongeveer 1,5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de lange duur van hun medische regularisatieprocedure. Het is zo dat zij op 23.11.2009 een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 hebben ingediend. Deze aanvraag werd op 06.08.2012 ongegrond verklaard. Het feit dat de afhandeling van hun aanvraag art. 9ter enige tijd op zich heeft laten wachten, verhindert betrokkenen echter niet om terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, noch verleent dit hen automatisch een recht op verblijf. Het aangehaalde element vormt geen buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 6 van het EVRM 'Recht op een eerlijk proces' dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, gezien het hier gaat over een administratieve procédure en niet over een gerechtelijke procédure met proces.

Aangaande de vermeende schending van het gelijkheidsbeginsel en de Antidiscriminatiewet van 10.05.2007, dient opgemerkt te worden dat het de verzoekers toekomt om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de

omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen halen aan dat de broer van mijnheer R. ook in België verblijft. Zij leggen een getuigenverklaring van de heer R. L. voor ter staving. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relatie, maar enkel een eventuele tijdelijk scheiding, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of derde, vierde en vijfde verzoeker over de rehtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een onontvankelijk verklaring van een aanvraag om verblijfsmachtiging ten aanzien van derde, vierde en vijfde verzoeker en hun ouders en betreft het bijgevolg rechten die aan de persoon verbonden zijn. Derde, vierde en vijfde verzoeker beschikken echter gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen, zij zijn respectievelijk 10 jaar, 9 jaar en 7 jaar oud. Zij dienen aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste en tweede verzoeker optreden in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kinderen dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van derde, vierde en vijfde verzoeker onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"1.

De tegenpartij stelt in de bestreden beslissing dat de criteria van de instructies met betrekking tot de regularisatie niet meer van toepassing zijn, aangezien deze werden vernietigd door de Raad van State. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekers. Doch dient te worden gewezen op het feit dat desbetreffende instructies echter wel naar analogie kunnen worden gehanteerd.

Inderdaad, dit blijkt uit de initiële aanvraag d.d. 05.03.2012.

De Raad van State stelde aangaande de wet van 22.12.2009 m.b.t. de regularisatie van bepaalde categorieën vreemdelingen het volgende:

"considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi du 22 décembre 1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit; que le large pouvoir d'appréciation que lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme en l'espèce, la partie adverse en revendique l'application." (C.E. n° 105622 van 17 april 2002);

Het is duidelijk dat verzoekers in casu alsnog de toepassing van de instructies d.d. 19.07.2009 vroegen.

Dit deel van de motivering kan derhalve niet weerhouden worden.

2.

De bestreden beslissing is in strijd met de formele motiveringsplicht, overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het feit dat Dhr. R. sinds oktober 2008 en zijn echtgenote sinds december 2008 in België verblijven, dat zij Nederlands geleerd hebben en ter staving certificaten en deelcertificaten, inschrijvingsbewijzen en een verklaring van een leerkracht NT2 voorleggen, de kinderen Nederlands spreken, een attest van inburgering voorleggen, sociale relaties opgebouwd hebben en ter staving getuigenverklaringen voor leggen en dat zij werkbereid zijn, dat zij schoolgaande minderjarige kinderen hebben en dat verzoeker tevens een broer in België heeft onvoldoende zijn om hun regularisatieaanvraag in overweging te nemen en hen een verblijfsrecht toe te kennen.

Artikel 9 bis stelt als ontvankelijkheidsvoorwaarde van de regularisatieaanvraag het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden.

Deze "buitengewone omstandigheden" moeten voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het is voldoende aan te tonen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is naar zijn land van herkomst terug te keren ten einde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen (zie Ministeriële Omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 14 november 1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald arrest Nr. 93.760 van 6 maart 2001 die mutatis mutandis eveneens van toepassing is voor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

In casu wordt er echter geen voldoende motivering gegeven van waarom deze elementen geen ontvankelijkheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen.

De argumentatie die op dit punt ontwikkeld werd, stelt de goede integratie van verzoekers niet in vraag doch beperkt zich tot het stellen dat dit geen reden kan zijn om de regularisatieaanvraag van verzoekers in overweging te nemen en hen een verblijfsrecht toe te kennen.

De tegenpartij toont op geen enkel moment aan waarom de elementen van goede integratie van verzoekers, zijnde het feit dat betrokkenen sinds 2008 in België verblijven, dat zij geïntegreerd zijn, vloeiend Nederlands spreken, schoolgaande minderjarige kinderen hebben, dat verzoeker in België een broer heeft wonen, dat zij

werkbereid zijn en nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, geen redenen zijn om desbetreffende aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren en hen desgevallend een verblijfsrecht toe te kennen.

Verwerende partij zet niet uiteen hoe zij tot desbetreffende conclusie is gekomen. De arts adviseur stelt immers enkel dat "niet mag blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn"

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de motivering van desbetreffende administratieve beslissing de verzoekende partij minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen zodat deze met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

In casu is dit hoegenaamd niet gebeurd.

Deze motivering kan bijgevolg niet als afdoend worden beschouwd.

De bestreden beslissing maakt een inbreuk uit op de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3.

De bestreden beslissing is in strijd met het redelijkheidbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood

kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr 82.301)."

Gezien het voorgaande, namelijk dat alle gegeven elementen van integratie volgens de DVZ onvoldoende waren om desbetreffende regularisatieaanvraag ontvankelijk te verklaren, maakt de bestreden beslissing een manifeste inbreuk van het redelijkheidbeginsel uit.

Verzoekers zijn zeer verbaasd over het feit dat alle hierboven vermelde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanschouwd.

Een administratie dient in een beslissing aan de rechtsonderhorigen duidelijk te melden waarom zij tot desbetreffende beslissing zijn gekomen. Dit is in casu echter niet het geval.

Inderdaad, verzoekers kunnen a.d.h.v. desbetreffende motivering niet begrijpen waarom de aangehaalde aspecten van integratie volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nergens in de bestreden beslissing van de DVZ wordt dit verduidelijkt.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van die bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de elementen van integratie niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 vernietigd zijn door de Raad van State en bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Dat verzoekers nooit een inbreuk begingen, hun kinderen hier naar school gaan, hun jongste kind geboren is in België, dat de duur van de asielprocedures en van hun regularisatieprocedure, dat de broer in België verblijft en dat de aangevoerde schendingen van het Kinderrechtenverdrag, het EVRM en het gelijkheidsbeginsel en de Antidiscriminatiewet, niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheden. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat de criteria van 19 juli 2009 betreft, stelde verweerder in de thans bestreden beslissing correct vast dat de instructie waarop verzoekers doelen, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verweerder kon er bijgevolg geen toepassing meer van maken. De Raad benadrukt ook dat de instructie werd vernietigd met name omdat deze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt." Door te betogen dat de instructie "naar analogie" moet worden toegepast omdat zij in hun aanvraag de toepassing ervan hebben gevraagd, tonen verzoekers niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op verzoekers' vraag om toepassing. Gelet op hetgeen voorafgaat, kunnen verzoekers ook niet voorhouden als zou het in het kader van de ontvankelijkheidsfase binnen de discretionaire bevoegdheid van het bestuur passen om alsnog de criteria zoals deze waren opgenomen in de vernietigde instructie, toe te passen en op deze grond een aanvraag ontvankelijk te verklaren zonder afzonderlijk de buitengewone omstandigheden na te gaan. Indien verweerder zich thans voor de behandeling van verzoekers' verblijfsaanvraag in het kader van de ontvankelijkheidsfase nog steeds zou baseren op de instructie, zou het bestuur nog steeds toelaten dat bepaalde vreemdelingen zouden worden vrijgesteld van de wettelijke voorwaarde van het

aantonen van buitengewone omstandigheden. Er kan niet worden ingezien dat verweerder bij zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en de vraag naar het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, de criteria van de vernietigde instructie nog als 'leidraad' had kunnen of moeten hanteren, gelet op voormeld arrest van de Raad van State van 9 december 2009 en de duidelijke bewoordingen van dit arrest.

Waar verzoekers aangeven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door verweerder, daar zij menen dat ten onrechte de integratie - langdurig verblijf, kennis van het Nederlands, ingeburgerd zijn, schoolgaande kinderen, werkbereid zijn, sociale relaties hebben opgebouwd en een broer die in België verblijft - niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, voeren zij duidelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd gesteld komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze deze gegevens correct heeft beoordeeld en of ze niet tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk daar elementen die wijzen op een duurzame lokale verankering in België inderdaad eerder elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen dan elementen die zouden aantonen waarom het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Zo heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer het volgende gesteld:

“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden

wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3 1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;”

Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij menen dat verweerder geen algemene uitspraak kan doen aangaande het feit dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Verzoekers laten bovendien na uiteen te zetten waarom de ingeroepen elementen van integratie *in casu* wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken. Met hun vrij algemeen betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een onwettigheid.

Met hun betoog maken verzoekers geen schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De kritiek gegrond op het redelijkheidsbeginsel valt samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat kan verwezen worden naar het bovenstaande en ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen ten aanzien van de bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN